

Ja nüüd läks Jürri Praua ette ja andis temmale sedda Kirja luggeda, ning Tio kuivatas se räätkuga Preilni ärranuttetud silmad. Oh, minno kallis Herra! hüdis Praua, ja andis sedda Wäimehhele, üteldes: Lugege ülles, mis siin seisab. Ja temma luges:

„Minno Jürrit ma olen ärraannud; agga ei ühhelegi mule, kui omma Tiule. Kui ma olleksin leidnud sedda tõssi ollemast, mis nende süüks aeti, siis olleks se neile tõsist wiisi ärrakullunud, mis sepärrast silmakirjaks teggin, et ma ei oskand sellele, kes ni kurjaste neid teotanud, kibedamat ja, temma meelt ühtlase parrandajat nuhtlust moista. Sest sedda kelepeksjad ennast ma ei nimmeta mitte. Agga se ehmatusse eest, mis temma läbbi nende peäle langes, moistan minna selle Kirja läbbi neid nende pärris-allama põlwest lahti, ja asutan neid omma teise Moisa liggidale, et nemmad seal, ni kaua kui minna sedda kohta neile jättan (kui

nemmad sedda tahtwad piddada) selle teo ja makso eest, mis sesinnane Koht Moisaale kannab, minno Moisa-Allerwaatjad peawad ollema, sepärrast et minno lotus nende peäl seisab.“

Parron Erweld.

Kui se sai loetud, hüdis igga Wooras, et temma hobboseid jälle piddid talli soideta ma, sullased ollid nisammo ussinad minnema. Siis kutsus Herra Jürrit Tioga ennese ette. Nemmad tullid, ja Herra pani nende käd kooko, üteldes: Sago trie käsni ni hästi kaima, kui teie õigust tänni ni meile ollete teinud, pärrige sest rõmo siin ja iggarweste! mis süddamest touseb, touseb taewa. Wooras tütre pole käsides, ehk mo käsni nüüd on pühhitsetud?

Se teggi iggaühhe meelt halledaks, ning ligutas Preilni süddant nenda, et ta sanna lausumatta peigmehhe kätte hakkas ja temmaga Jõsa ette läks. Ja se pani omma kät nende kätte peäle ja ütles: Olgo teie helde meel ikka teie Saatja! sest nisuggu-